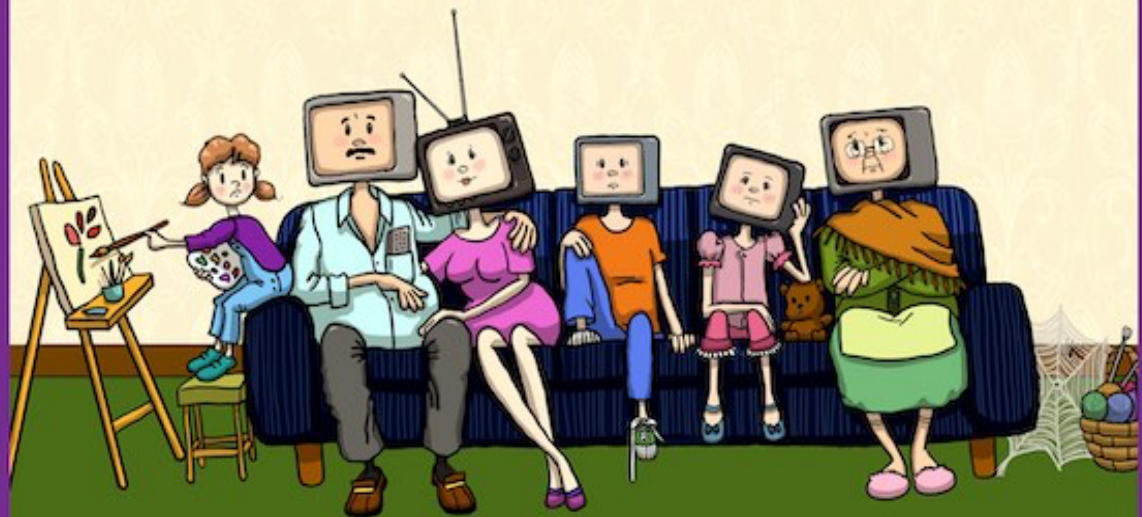

Quin cap... tenim!

Vicente Cañón

(Versió per a 25 personatges)

Quin cap... tenim!

De Vicente Cañón

(Versió per a 25 personatges)

A partir dels 10 anys

Quin cap... tenim!
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1999 Tarragona

SINOPSI:

Aquesta és la història d'una família —com a moltes altres del nostre país— que es passa tot el dia davant del televisor, de l'ordinador, del telèfon mòbil i de la resta d'aparells electrònics; esmorzen, dinen, sopen... davant les seves pantalles. Tots menys la Xènia, la filla petita, que prefereix tancar-se en el seu dormitori a llegir o a pintar.

No se sap ben bé què va passar però, un bon dia, els «electroaddictes» de la família, en aixecar-se, tenien el cap quadrat.

Trobaran els metges una solució a tan rara malaltia?

Podrà la petita Xènia explicar a tots que ella sap com curar la seva família i veïns?

PERSONATGES:

NARRADOR/A

PARE
MARE
GISELA
JUSTIN
MÒNICA
XÈNIA
ÀVIA

QUIM Vidal
MARI PAU (esposa del senyor Vidal)

ARALE
MARÇAL

VEÏNA
VEÍ
SHAKIRA (influencer)
BEYONCÉ
CHAYANNE

METGE
METGESSA

INFERMERA

CIENTÍFIC
CIENTÍFICA

PERIODISTA-1
PERIODISTA-2

REPORTER

CARACTERÍSTIQUES DELS PERSONATGES:

PARE: Home actiu i afectuós. Més aviat seriós. Li agrada molt buscar qualsevol cosa a internet—com a gairebé tota la seva família—; sobretot notícies sobre futbol, esports i pel·lícules d'acció.

MARE: Dona dedicada a les labors domèstiques. Compra tots els productes que surten anunciats a la televisió. Els seus programes preferits són les telenovel·les i els concursos.

GISELA: És una noia molt desperta i li encanta manar sobre els seus germans petits. Es passa tot el dia “enganxada” al seu mòbil i sobre tot als grups de WhatsApp.

MÓNICA: Bessona de la GISELA, igual que la seva germana està “enganxada” al seu telèfon mòbil, però ella viu mirant i penjant-ho tot al Twitter. El seu gran problema és que es deprimeix quan no té gaires “likes” als seus comentaris o vídeos.

JUSTIN: És un noi molt decidit, espontani i cordial. No li agrada la lectura i es passa tot el temps jugant a la seva videoconsola.

XÈNIA: La filla petita. Prefereix un llibre a un programa de televisió. Té molta imaginació; inventa i escriu les seves aventures i les dibuixa en un munt de fulles que té penjades a la seva habitació.

ÀVIA: Té uns setanta anys. Sempre està enfadada i és una mica sorda, quan li interessa. La seva nova distracció és mirar la tauleta tàctil que li van regalar pel seu aniversari.

MARI PAU i QUIM VIDAL: És un matrimoni molt típic, ell treballa en un banc i la seva dona s'encarrega de les tasques de la casa. És una família molt cursi. La Mari Pau va sempre amb el reproductor de música i els seus auriculars per escoltar les seves cançons preferides; en Quim prefereix mirar el seu rellotge electrònic a cada instant.

ARALE i MARÇAL: Són fills del matrimoni Vidal. Igual que els seus pares, són molt cursis i refinats. Aquests dos germans fan servir el seu mòbil per comunicar-se entre ells.

VEÍ, VEÏNA, SHAKIRA, BEYONCÉ y CHAYANNE: Són veïns de l'immoble, també ells estan “enganxats” al telèfon mòbil, l'ordinador i a la televisió, incloses plataformes de pagament con Netflix o HBO, etc.

METGE, METGESSA i INFERMERA: Són tres bons professionals, però també «electroaddictes», sobre tot la INFERMERA que tot ho penja a les xarxes socials (Facebook).

CIENTÍFIC: El doctor Bartra és científic i catedràtic a la universitat de la ciutat i solament investiga casos especials. Sembla molt intel·ligent però, en realitat, és maldestre i despistat.

CIENTÍFICA: La doctora Baduell és científica i treballa a tots els projectes i experiments del doctor Bartra, podíem dir que és la seva mà dreta.

PERIODISTA-1: El senyor Arnau escriu els seus articles per a la revista i el programa televisiu “*Molt especial*”, especialitzats en fenòmens paranormals. És un home que es fa molt el «gallet» i parla de la televisió com si fos ell qui fa tots els programes.

PERIODISTA-2: També com el PERIODISTA-1, en Guifré, és un periodista en busca de l'exclusiva mundial que el portarà a la fama, sigui com sigui.

REPORTER: Acompanya al PERIODISTA en tots els seus reportatges, porta una càmera de televisió i gravarà tot el que passa.

VESTUARI:

Tots els personatges aniran vestits amb robes actuals.

MARE, MARI PAU i VEÏNA: Portaran vestits o faldilles, collarets, polseres... ja que són molt presumides.

PARE, QUIM i VEÍ: Vestit i corbata.

METGES: Portarà bata blanca i un fonendoscopi penjat al coll.

INFERMERA: Bata blanca i còfia en el cap.

CIENTÍFIC: Vestit amb corbatí i portes mala sort tipus Harry Potter. A les mans sostindrà un portafolis i una petita llanterna per observar els caps d'alguns personatges.

CIENTÍFICA: Vestit jaqueta elegant, amb collar de perles i ulleres.

PERIODISTES: Vesteixen de manera elegant amb pantalons foscos i camisa, poden portar un jersei sobre les espatlles.

REPORTER: Texans, una camisa de quadres i una armilla amb un munt de butxaques.

ATTREZZO:

Per confeccionar els caps quadrats poden emprar-se caixes de cartró, deixant un forat per la cara. Les caixes dels lligats de llet són perfectes per la seva grandària.

Cadascuna pot estar pintada simulant els cabells dels personatges, així cada nen portarà un color diferent de caixa. També poden ser totes negres o de diversos colors —imiten al televisor o una pantalla de qualsevol aparell electrònic— ja que els protagonistes tenen el cap quadrat de tant mirar aquests aparells.

ESCENOGRAFIA:

Per simplificar, l'acció tindrà lloc en el menjador d'un pis qualsevol. Un gran sofà al centre de l'escenari i un butaca per a l'Àvia, situat a la dreta de l'escenari. No fa falta col·locar cap televisió. Els actors faran veure, amb els seus gestos, que el públic és el famós aparell.

Les sortides d'escena seran a dreta i esquerra de l'actor o l'actriu. L'entrada al pis estarà davant, en la part esquerra. Les habitacions dels Fills i l'Àvia es trobaran situades a la dreta de l'espectador i la dels Pares al fons, a l'esquerra del públic.

NOTA DE L'AUTOR:

La figura del NARRADOR/A, és opcional, potser substituïda per una veu en off i a l'últim text de l'obra, pot fer-se amb veu en off també, o bé repartint totes les frases entre tots el personatges de l'obra.

Tant els noms de Justin, Gisela, Xènia, Marçal, Mònica, Shakira, Beyoncé, Chayanne i Arale (*), com els programes de televisió i anuncis esmentats han estat triats de telenovel·les o programes diversos de la programació televisiva. No obstant això, poden ser substituïts per uns altres que, al moment de representació de l'obra, siguin més recents o tinguin major repercussió entre els alumnes i el públic.

Seria interessant, una vegada representada aquesta obra de teatre —que suscita la reflexió sobre el paper que té la televisió i la resta d'aparells electrònics, en les nostres vides; el temps que li dediquem i el que se li hauríem de dedicar—, obrir un debat entre els espectadors assistents.

Convido els actors i els seus familiars, així com el professorat, que aportin la seva visió i suggeriments sobre l'obra.

Agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual —fotos o vídeos, links—, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies.

ESCENA 1

NARRADOR/A: Hi havia una vegada, una família que es passava tot el dia mirant els seus aparells electrònics. La Mare, de la televisió, no se'n perdia cap programa, ni els del matí, ni els serials de la tarda. El Pare —quan tornava de la feina —, el primer que feia no era fer un petó a la seva dona i als seus fills, no: preferia asseure's davant del seu ordinador portàtil. La Gisela, en Justin, la Mònica i la Xènia eren els seus fills. La Gisela i la Mònica, vivien aferrades al seu telèfon mòbil i en Justin, a la seva videoconsola. No obstant això, la Xènia, la petita, no. Ella escollia un llibre d'aventures, deixava volar la seva gran imaginació i es tancava a la seva habitació fins que la cridaven per sopar. Però, un bon dia, va passar una cosa molt emocionant. Aquesta...

(La MARE, la MÒNICA i la GISELA estan assegudes al sofà; en JUSTIN seu al terra i la MARE mira absorta, la televisió, l'ÀVIA seu a la seva butaca i mira la seva tauleta digital, en JUSTIN no deixa de jugar amb la seva videoconsola i la GISELA mira el seu mòbil i no deixa d'escriure missatges)

MÒNICA: *(Decebuda)* Vaja! Només he tingut deu “retweets” i vint “likes”!

ÀVIA: *(Per la MÒNICA a la GISELA)* Què li passa a la Mònica? Quin idioma parla aquesta nena?

GISELA: No res, àvia, la Mònica ha penjat un “tweet” i només vint persones li han donat al “M'agrada”.

ÀVIA: *(No massa convençuda)* Ah.

MÒNICA: *(Sense deixar d'escriure al seu telèfon mòbil)* He d'aconseguir molt més... sigui com sigui.

MARE: *(A la MÒNICA, però sense deixar de mirar la televisió)* Vols dir... què no t'ho prens massa a pit?

MÒNICA: *(A la seva mare)* Ai! Mare deixa'm fer!

GISELA: *(Riu)* Acabo de rebre un vídeo de gatets molt divertit; el reenviaré als meus grups de WhatsApp! *(comença a fer-ho)*

JUSTIN: *(Sense aixecar el cap de la videoconsola. A la GISELA)* A quants grups de WhatsApp estàs?

GISELA: *(Orgullosa)* A més de trenta: Companyes de classe, ex-companyes de classe, amigues per sortir de festa, amics per fer els deures, amigues que no es parlen amb l'altre grup d'amigues, de... *(Bufant)* No dono l'abast! *(Riu)* Però... m'encanta!

(En aquell moment entra el PARE a l'escena, per l'esquerra. Es treu l'americana i la deixa penjada)

PARE: *(Entrant)* Hola a tots.

MARE: *(Sense mirar-lo)* Hola.

PARE: *(Asseient-se en el sofà i obrint el seu ordinador portàtil. A la MARE)* Què tal el dia?

MARE: *(Sense mirar-lo)* Bé.

PARE: *(Als seus fills)* Què tal el col·legi, nens?

MARE: *(Sense deixar de mirar la televisió)* Justin, Mònica, Gisela, no sentiu el vostre pare?

JUSTIN: *(Sense deixar de jugar amb la seva videoconsola)* Bé... pare.

MARE: *(A la GISELA i a la MÒNICA)* Gisela, Mònica, si us plau, responeu al vostre pare.

GISELA: *(Sense deixar d'escriure missatges al seu mòbil)* Ai, que pesats! El "col·le", un rotllo...

MÒNICA: Com sempre.

ÀVIA: *(Fa un crit que espanta a tothom)* Vaja, quasi ho aconsegueixo.

PARE: Què passa, mare?

ÀVIA: Estic jugant al joc que em vas descarregar la setmana passada i quasi aconsegueixo un nou rècord de punts. Apa, a tornar a començar! *(Torna a jugar amb la seva tauleta tàctil)*

XÈNIA: *(Entrant a l'escena pel fons dret, com si sortís de la seva habitació)* Hola... *(Com que ningú li fa cas, alça la veu.)* He dit, hola!

PARE: *(Sense mirar a la XÈNIA)* Xènia, estimada, vine a seure amb nosaltres.

MARE: Xènia, filla, vine a veure aquest concurs.

XÈNIA: No, mare. Estic llegint un llibre molt interessant.

JUSTIN: *(Sense deixar de mirar la seva videoconsola)* Té dibuixos aquest llibre?

GISELA: *(Sense deixar de mirar el seu mòbil)* No siguis ruc! A la Xènia només li agraden els que estan plens de lletres.

(En JUSTIN, la MÒNICA i la GISELA es miren per primer cop i fan un gest de fàstic, traient la llengua)

PARE: *(A la MARE)* Aquesta nena em comença a preocupar.

ÀVIA: Et trobes bé, Xènia?

XÈNIA: Sí, àvia; estic perfectament. *(Surt d'escena pel fons de la dreta)*

MÒNICA: *(Contenta)* Bé, ja tinc més de cent "likes". *(Bufant)* Buf! Quin ensurt he passat!

(Sona de fons qualsevol concurs de televisió i tots els personatges segueixen absorts, en silenci mirant o jugant, cadascú amb el seu aparell electrònic)

ESCENA 2

(Sona el timbre de la porta)

PARE: Gisela, filla, ves a obrir.

GISELA: *(Surt cap a l'esquerra a obrir, sense deixar de mirar el seu telèfon mòbil)* Vaig.

MARE: Qui serà?

GISELA: *(Des de la porta)* És la senyora Susanna i la seva filla la Shakira.

PARE: Qui?

GISELA: La veïna de dalt i la seva filla.

MARE: Que passin, que passin.

GISELA: *(A la VEÏNA i la SHAKIRA)* Passin.

(La GISELA, torna a seure al mateix lloc)

(Entra la VEÏNA, una mica nerviosa. La SHAKIRA, porta un mòbil a la mà, ja que està portant una conversa amb algú)

SHAKIRA: *(Al mòbil)* Ara estem a casa d'un veïns, mireu. *(Gira el mòbil, uns segons i torna a fer que parla, però aquest cop, el públic no el sent)*

VEÏNA: *(A la MARE)* Ai! Abril, m'has de fer un favor.

MARE: *(A la VEÏNA)* Tu diràs.

VEÏNA: Mira, resulta que el meu marit, vol fer un pastis que ha vist a un vídeo tutorial a internet, i hem vist que no tenim prou farina i he pensat que tu em podies donar.

MARE: És clar dona. *(Surt de l'escena per la dreta)*

VEÏNA: *(Mirant la televisió)* Mónica nena, apropa'm el comandament de la "tele".

MÓNICA: *(Estranyada, li dóna)* Tingui.

VEÏNA: *(Canvia de canal)* Aquí! *(A tots)* No us importa, veritat!

(La resta de personatges segueixen concentrats als seus aparells electrònics i no responen a la VEÏNA)

VEÏNA: Sabeu què passa? És que estic veient aquesta tele-novel·la i està

tant interessant! que no he gosat baixar al supermercat, per la farina, per no perdre'm ni un segon, i he aprofitat que fan publicitat, per baixar a casa vostra.

(La resta de personatges, deixen per un instant de mirar el seu aparell per respondre, sense molt entusiasme, a la VEÏNA)

TOTS: *(Sense cap entusiasme)* Ah!

(Ràpidament tornen TOTS a mirar al seu aparell electrònic)

MARE: *(Entra i li dóna un paquet de farina a la VEÏNA)* Aquí la tens.

VEÏNA: Gràcies reina. Perdona, però t'he canviat el canal per veure si ja començava, un dels últims capítols d'aquest serial, tan bonic.

MARE: No passa res, ara ho torno a canviar. *(Per quedar bé amb la VEÏNA)*
Com va la família?

VEÏNA: Bé, el meu sant marit, tot el dia mirant internet, la Beyoncé, mirant Netflix a la seva habitació i el nen, el Chayanne, és un youtuber i està gravant vídeos pel seu canal, i la Shakira aquí la tens, ara diu que vol ser "influencer" *(A la seva filla)* Nena, Shakira, saluda a la senyora Abril.

SHAKIRA: *(A la seva veïna Abril)* Hola! *(Al mòbil)* Hola amics, d'Instagram, us presento a la meva veïna, la senyora Abril i aquesta la seva família. *(Enfoca el mòbil cap l'Abril, després a la resta de família i torna a enfocar a l'Abril)*

MARE: *(Al mòbil, una mica incomoda)* Hola seguidors!!

SHAKIRA: *(A la MARE)* Ja tinc més de mil followers. *(Torna a fer que parlar amb els seus seguidors)*

AVIA: Follor... què?

VEÏNA: No res àvia, no res *(Mirant la televisió)* Bé marxem, que ha d'estar a punt de començar. Moltes gràcies per la farina, ja té la tornaré demà. *(A la resta de família)* Adéu.

TOTS: *(Menys la MARE i sense deixar de mirar al seu aparell electrònic)*
Adéu.

VEÏNA: *(Sortint de l'escena)* Va, què ja comença!

MARE: *(Per la VEÏNA, que ha sortit de l'escena i s'ha deixat a la seva filla a casa dels veïns)* Susanna... la Shakira!

VEÏNA: *(Tornar a entrar, atabalada i agafa del braç a la seva filla que continua parlant als seus seguidors)* Anem nena, que no m'ho vull perdre!

SHAKIRA: *(Parlant al mòbil)* Estimats, ara tornem a casa meva, perquè resulta que la meva mare... *(Fa veure que marxa parlant amb el seus seguidors)*

(Surten d'escena totes tres. La MARE, després de tancar la porta a la VEÏNA i a la SHAKIRA, torna a entrar, per seure al sofà i canviar al seu canal)

MARE: Ara sí!

(Durant uns segons s'escoltarà algun concurs de la televisió que estigui de moda)

ESCENA 3

(Torna a sonar el timbre de la porta)

PARE: Gisela, filla, ves a obrir.

GISELA: *(Surt cap a l'esquerra a obrir, sense deixar de mirar el seu telèfon mòbil)* Vaig.

MARE: Qui serà? Quina ràbia! Ara que comencen les preguntes sobre els famosos.

GISELA: *(Entra, seu al terra i continua mirant la pantalla del seu mòbil)*
Són els senyors Vidal.

(La família Vidal està composta pel PARE, QUIM, MARI PAU, la MARE, i els seus dos fills: l'ARALE i en MARÇAL. Tots són molt cursis i també «electroaddictes»)

JUSTIN: *(Seu al terra en companyia dels altres nens)* Hola!

ARALE: *(També asseient-se al costat de GISELA)* Hola!

PARE: *(Es donen la mà)* Hola, Quim i companyia.

MARI PAU: *(Parlant "molt fort" a la MARE)* Hola, Abril, maca. Com estàs?

MARE: Hola, Mari Pau; vine a asseure't al meu costat.

(En QUIM i la MARI PAU seuen al sofà)

MARI PAU: *(Es treu un dels auriculars que porta posat)* Perdona, però és que estic escoltant una música... fascinant. *(Es torna a posar els auriculars i "balla" asseguda)*

QUIM: *(Al PARE, ensenyant-li el seu rellotge electrònic nou)* Has vist? Ho acabo de rebre. És l'últim model.

PARE: Carai! No li manca res!

QUIM: Fins hi tot em diu que he de menjar.

ARALE: *(Escriu un missatge al seu germà i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Quin rotllo, quan tornarem a casa?

MARÇAL: *(Escriu un missatge a la seva germana i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Uf! Em sembla que en tenim per estona.

ARALE: *(Escriu un missatge al seu germà i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Quina família més avorrida.

MARÇAL: *(Escriu un missatge a la seva germana i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* No cal que ho juris!

(Tots els personatges es queden mirant cap a la pantalla del seu aparell electrònic com hipnotitzats. Entra la XÈNIA en l'escena i es col·loca enmig del sofà i la butaca de l'ÀVIA)

XÈNIA: *(Molt orgullosa del seu dibuix)* Hola, us vull ensenyar el dibuix que he fet en classe. *(Com ningú li fa cas, alça la veu)* Hola, mireu el meu dibuix!

TOTS: *(Com robots, miren el dibuix)* Oh, què bonic! *(Ràpidament, tornen la vista al seu aparell electrònic)*

XÈNIA: *(S'enfada i agafant el comandament a distància, apaga l'aparell de televisió)* Apa!

MARE: *(Sorpresa, com la resta)* Xènia! Què has fet?

PARE: *(Fent la pilota)* Que no t'adones que els senyors Vidal, els nostres convidats, estaven veient el concurs?

MARI PAU: *(Apaga el seu aparell de música i es treu els auriculars. Fent-se la intel·lectual)* No, per nosaltres no fa falta. Pots deixar-la apagada.

QUIM: Sí, penso que hem de mirar el dibuix tan bonic que ha fet la Xènia. *(En MARÇAL i l'ARALE protesten)* Marçal, Arale... a callar!

(Escena muda, tots es miren, el dibuix de la XÈNIA, però no saben que dir i no parlen; ningú té cap tema de conversa. Després d'uns segons, s'iniciarà una xerrada per "complir" amb la XÈNIA)

MARI PAU: *(Pel dibuix)* És... és...

QUIM: Sí, és... és...

ÀVIA: *(Per dir alguna cosa)* Què bonic, nena.

TOTS: *(Menys la XÈNIA, amb gest d'avorrits)* Sí, què bonic.

MARI PAU: *(No massa convençuda)* I quin munt de colors... més... més... variats.

TOTS: *(Excepte la XÈNIA, amb aspecte avorrit) Sí... variats.*

(Tots es queden en silenci. No saben de què més parlar)

QUIM: *(Aixecant-se) Bé, nosaltres marxem.*

MARI PAU: *(Al seus fills) Marxem nens. (Al PARE i la MARE) Bé, fins a un altre dia.*

(Tota la família Vidal surt de l'escena per l'esquerra)

PARE: *Espereu, us acompanyo a la porta. (Surt d'escena acompanyant a la família Vidal. Uns segons després entra a escena. Tots miren a la XÈNIA fixament)*

GISELA i MÒNICA: *(Renyant a la XÈNIA) Mira què has fet!*

JUSTIN: *(També a la XÈNIA) Per culpa teva han marxat els senyors Vidal.*

(La GISELA, la MÒNICA, El PARE, l'ÀVIA i en JUSTIN comencen a parlar alhora, protestant. La MARE aprofita l'ocasió per encendre l'aparell de televisió, l'ÀVIA per tornar a mirar la seva tauleta digital, el PARE per tornar a obrir el seu ordinador portàtil, la GISELA i la MÒNICA, per escriure missatges al seu mòbil i en JUSTIN per jugar a la seva videoconsola. Tots menys la XÈNIA tornen a ser «abduïts» pels seu aparells electrònics)

XÈNIA: *(Molt trista, surt d'escena pel fons dret) Jo solament volia ensenyar-vos el meu dibuix... No és just.*

(S'escolta un programa de televisió de fons. Tots continuen amb la mirada a la pantalla dels seus aparells electrònics. A poc a poc, els nostres amics es retiren a dormir; primer els nens, després l'ÀVIA i el PARE i, finalment, la MARE que apagarà, amb molta pena, l'aparell de televisió, utilitzant el comandament a distància)

ESCENA 4

NARRADOR/A: No obstant això, aquella nit va passar una cosa molt sorprenent. Ningú sap com va passar, ni per què... però, quan l'endemà els nostres amics es van aixecar per anar a esmorzar, tots menys la Xènia tenien el cap...

(Tots, excepte la XÈNIA, tenen el cap quadrat)

(L'ÀVIA entra per la dreta i se'u a la seva butaca i encén la seva tauleta digital. Després apareix en escena la MARE que va, d'un costat a l'altre, cridant als seus FILLS)

MARE: *(Passa per darrere del sofà sense mirar l'ÀVIA)* Bon dia, àvia.
(Als seus FILLS:) Anem, mandrosos... que ja és l'hora. *(Surt per l'esquerra)*

PARE: *(Entrant a l'escena per l'esquerra, passa per darrere del sofà sense mirar l'ÀVIA)* Bon dia, àvia. Vinga, aixequen-vos. Va... Que no heu sentit la vostra mare? *(Surt d'escena per l'esquerra)*

GISELA i MÒNICA: *(Entren per la dreta. Encara tenen molta son i seuen al sofà mirant qualsevol cosa al seu telèfon mòbil)* Bon dia, àvia.

(Entra, per la dreta, JUSTIN; com tots els personatges que fins ara han entrat en escena, ell també porta el cap quadrat. Mig adormit, va a asseure's al costat de la GISELA i de la MÒNICA. Comença a jugar amb la seva videoconsola. Poc després mira les seves germanes i es refrega els ulls perquè no dona crèdit al que veu, però no li dóna importància i torna a jugar amb la seva videoconsola)

(Entra, per la dreta, XÈNIA. Ella és l'única de la família que no té el cap quadrat)

XÈNIA: Hola, bon dia... *(Mirant als seus germans)* Què us passa al cap?
(Anant cap a l'esquerra, espantada) Mamà, papà, veniu! De pressa!

MARE: *(Entrant a l'escena, al costat del PARE tots dos molt espantats)*
Socors, m'acabo de veure al mirall del lavabo! *(Mira als seus fills i a l'ÀVIA.)* Què us passa?

ÀVIA: *(Sense donar-li importància)* Ha de ser del refredat.

GISELA i MÒNICA: *(Espantades)* Quin cap... tenim!

JUSTIN: *(Mirant a XÈNIA)* Tu, Xènia, no. Que estrany!

(Truquen a la porta)

MARE: *(Seu al sofà)* Xènia, ves-hi tu... No vull que ningú em vegi així.

XÈNIA: Sí, mare. *(Surt d'escena per l'esquerra)*

PARE: *(Preocupat)* Però, que no ho veieu? Tenim el cap quadrat!

XÈNIA: *(Entrant)* És la família Vidal. També tenen el mateix problema.

(La família Vidal entra en escena, tots avergonyits)

QUIM: *(Mirant als seus veïns)* Vosaltres també?

MARI PAU: *(Plorant)* Ai, quina desgràcia! Què ens està passant?

QUIM: Arale, Marçal, entreu, no tingueu vergonya.

(L'ARALE i en MARÇAL entren a l'escena amb molta vergonya i mirant al terra)

MARÇAL: *(Mirant a la resta)* Però si ells estan igual que nosaltres.

ARALE: Mamà, amb el cap així... No podem anar al "col·le", oi?

ÀVIA: *(Posant ordre)* No, que ningú surti de casa. *(Al PARE)* Fill, truca al nostre metge i que vingui urgentment.

PARE: Sí, mare, de seguida *(Surt d'escena per la dreta, per parlar amb el seu telèfon mòbil amb més intimitat)*

(Els senyors Vidal aprofiten per asseure's en la mateixa posició que en l'escena 2)

MARI PAU: *(Misteriosa)* Voleu dir que això... no és un experiment dels americans?

QUIM: Calla, dona; no diguis això.

ÀVIA: *(Cansada de repetir-ho i sense deixar de jugar amb la seva tauleta digital)* Això és del refredat.

ARALE: *(Escriu un missatge al seu germà i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Marçal, jo no estic refredada.

MARÇAL: *(Escriu un missatge a la seva germana i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Ni jo.

ARALE: *(A tots. Per la XÈNIA)* Ella no té el cap quadrat.

(Tots la miren com una cosa rara)

XÈNIA: Jo no en tinc la culpa.

(Després de mirar-la, tots xiuxiuegen i parlen alhora)

PARE: *(Entra a l'escena i es posa darrere el sofà)* De seguida arribarà el metge.

ÀVIA: Això de viure tan prop de l'hospital, té els seus avantatges.

MARI PAU: *(Es treu els auriculars que porta posat a veure una cosa a la televisió)* No sabia que tornaven a repetir aquesta telenovel·la.

MARE: Ai! Sí està mooolt interessant!

(Sona la cançó d'algun serial conegut. La MARE i la MARI PAU sospiren i la resta de personatges, menys la XÈNIA, tornen a ser “abduïts” pels seus aparells electrònics)

ESCENA 5

(Truquen a la porta)

JUSTIN: Estan trucant. *(Manant)* Xènia, ves a obrir.

XÈNIA: *(Sense ganes, surt d'escena per l'esquerra)* Sí, Justin. *(Entrant)* És la senyora Susanna i la seva família. Què faig?

MARE: Doncs... deixar-los entrar.

XÈNIA: *(A la VEÏNA i a la seva família)* Passin, passin.

(La XÈNIA torna a seure al seu lloc)

(Entra primer la VEÏNA, també amb el cap quadrat)

VEÏNA: *(A la seva família que encara són fora d'escena)* Passeu, passeu. *(Avergonyits entren a l'escena, tots amb el cap quadrat, també)*
Ho veieu... no som els únics!

VEÍ: *(Per la resta de personatges)* Vosaltres, també? *(Als seus fills)*
Shakira, Beyoncé, Chayanne... aneu a seure amb la resta de nens.

(En CHAYANNE, la BEYONCÉ i la SHAKIRA, seuen al terra, al costat de la resta d'infants)

BEYONCÉ: *(Mig plorant)* Jo no vull tenir aquest cap!

CHAYANNE: *(Mirant-se al seu mòbil)* Ni jo, estic horrible!

SHAKIRA: *(Espantada)* Anem a urgències?

VEÍ: La Shakira, té raó, hauríem d'anar tots a l'hospital.

PARE: *(Tranquil·litzant al VEÍ)* No cal, he trucat al metge, que ja ve de camí.

ESCENA 6

(Truquen a la porta)

JUSTIN: Estan trucant.

MÓNICA: Deu ser el metge.

BEYONCÉ: Esperem que sí.

JUSTIN: *(Manant)* Xènia, ves a obrir.

XÈNIA: *(Sense ganes, surt d'escena per l'esquerra)* Sí, Justin.

VEÍ: Esperem que sigui el metge i en curi aviat.

ÀVIA: *(Parlant fluix a la MARE, a la VEÏNA i a la MARI PAU)* Aquest metge és el més maco de tot l'hospital. S'assembla al Tom Cruise!

VEÏNA: *(Rient)* Calli, àvia, que ja entra.

METGE: *(Entrant)* Bon dia.

INFERMERA: *(Entrant)* Bon dia.

METGESSA: *(Espantada)* Mare meva! Què passa aquí?

INFERMERA: *(Bocabadada)* Òndia... quins caps!

METGESSA: *(Al·lucinant)* No dono crèdit al que veuen els meus ulls!

METGE: *(Als "caps quadrats")* Perdó, els presento a la doctora Sanz.

METGESSA: *(Als "caps quadrats")* Encantada.

MARE: Benvinguda a casa nostra.

ÀVIA: Ja veu doctora... quina estampa.

METGE: En sentir els seus símptomes, m'he pres la llicència de convidar a la doctora Sanz, perquè m'interessa molt el seu diagnòstic.

PARE: Ara entenen, doctors, per què no els ho podia explicar per telèfon?

METGE: *(Preocupat)* Des de quan estan així?

MARE: Aquest matí ens hem aixecat amb aquests caps.

VEÍ: *(Per la seva família)* Nosaltres també.

VEÏNA: *(Pilota)* Però vostè ens curarà, oi?

METGE: *(Mirant-los més d'a prop)* No he vist mai uns caps com aquests.

METGESSA: *(Mirant-los més d'a prop)* Ni vostè doctor, ni ningú. Mare meva...

INFERMERA: Quin serà el tractament, doctors?

METGE: *(A la INFERMERA)* No ho sé. *(Als pacients.)* Vostès tranquils... això ha de ser una cosa... transitòria.

METGESSA: *(Als "caps quadrats")* Relaxin-se i no es preocupin. *(Té una idea)* Trucaré a un científic i catedràtic, el doctor Bartra, a veure si ell ens pot ajudar.

INFERMERA: Jo li trucaré. *(Comença a marcar un número en el seu telèfon mòbil)*

METGESSA: *(A la INFERMERA)* Moltes gràcies, Berta.

INFERMERA: *(Sortint de l'escena per la dreta. A la METGESSA)* Només faltaria..

METGE: *(Recordant)* Una vegada va haver-hi un cas molt semblant a Londres.

METGESSA: Sí, doctor, però aquells pacients tenien el cap de punta.

METGE: *(A la METGESSA)* Tens raó! Ho buscaré a internet. *(Comença a buscar informació al seu telèfon mòbil)*

XÈNIA: *(Va al costat de la METGESSA)* Doctora, crec que sé, quina és la solució.

MÒNICA: *(A LA XÈNIA)* Xènia, no siguis corcó.

(La XÈNIA no es dona per vençuda i va al costat del METGE)

XÈNIA: *(Al METGE)* Doctor, crec que sé com curar-los.

MARE: *(Renyant la seva filla petita)* Calla, Xènia, deixa buscar informació al doctor.

MARI PAU: *(Xafardera)* Tenia raó, àvia; és molt maco. Però, per a mi, que s'assembla més al Brad Pitt.

VEÏNA: A mi també. *(Parlant fluix)* És guapo!

(Entra a escena la INFERMERA)

INFERMERA: *(Al costat del METGE)* Ja està, doctors, de seguida vindrà.

METGE: Moltes gràcies.

INFERMERA: Ah, m'ha dit que vindrà amb una companya seva i d'uns periodistes.

METGESSA: Perfecte! Necessitarem la màxima difusió.

PARE: Volen prendre alguna cosa?

INFERMERA: No, gràcies.

METGESSA: No, gràcies; ja hem esmorzat.

METGE: *(Mirant la pantalla de televisió.)* Però... si és la pel·lícula Titànic!

INFERMERA: *(Asseient-se en el sofà)* Cada vegada que veig aquesta pel·lícula em faig un fart de plorar! *(Es farà un "selfie" plorant)* Ho penjaré al meu Likedin. *(Farà que "penja" la foto que s'acaba de fer)*

(Sonarà la banda sonora de la pel·lícula Titànic. El METGE i la METGESSA també s'han fet un lloc al sofà. Tots, per un cop, deixen de mirar els seus aparells electrònics i atapeïts, al sofà, ploren i s'emocionen)

XÈNIA: Escolti, doctor, jo...

TOTS: *(Fan callar a la XÈNIA)* Txsss!!

(Deixarà de sonar la música i tots, menys la XÈNIA, eixuguen les seves llàgrimes)

MARE: *(Tornant a la realitat)* Algú vol esmorzar?

GISELA: No, mare, quan surtin els anuncis.

ARALE: *(Contenta)* A mi m'agraden molt els anuncis.

MARÇAL: Heu vist el de la *Playstation*?

CHAYANNE: Sí, quina passada!

JUSTIN: I l'anunci de la Coca-cola.

BEYONCÉ: I el de Marina d'or? Marina d'or...

TOTS: *(Menys la XÈNIA)* “Vacaciones todo el año”.

SHAKIRA: I què em dieu dels anuncis de perfums, eh?

ÀVIA: Ai, sí! Què bonics que són!

INFERMERA: A mi, els que més m'agraden són els anuncis de “El Corte Inglés”.

QUIM: *(Content i amb veu d'anunci)* Sí, sobretot quan diuen: «Ja és primavera en “el Corte Inglés”.

VEÏNA: Sí, de vegades, són més interessants els anuncis que les pel·lícules.

CHAYANNE: Sí, perquè fan cada documental més avorrit...

INFERMERA: *(Justificant-se)* El que és clar és que veure la televisió relaxa.

TOTS: *(Menys la XÈNIA)* Per descomptat que sí!

METGE: I va molt bé per a l'agressivitat.

TOTS: Què!?

METGE: *(Ho arregla)* Vull dir per descarregar-la.

TOTS: Ah!

VEÏNA: *(Orgullosa)* Nosaltres tenim tot el dia la “tele” posada, encara que ningú la miri.

MARE: És clar! Fa companyia.

QUIM: *(Als METGES)* Sí, senyor doctors tots estem d'acord amb vostè. Però miri com tenim el cap.

VEÍ: No ens pot donar alguna cosa?

CHAYANNE i BEYONCÉ: Ni una aspirina?

METGE: No, senyors; no sé què malaltia tenen vostès.

METGESSA: Ni com curar-los.

XÈNIA: *(Va contenta al costat del METGE)* Escolti, doctor, jo sé com curar-los.

METGE: *(Furiós)* Calla, nena! Tu què sabràs?

METGESSA: *(Als “caps quadrats”)* Ara vindrà el doctor Bartra, un científic molt important.

INFERMERA: I molt intel·ligent; solament s'encarrega de casos «especials» com el vostre. *(Truquen a la porta)* Mireu! Aquí arriba. Vaig a obrir. *(Surt d'escena per l'esquerra)*

MARE: *(Presumida)* A veure si ens cura aviat que, a la tarda, vaig de públic al programa de... “El gran dictat”.

ESCENA 7

(Per l'esquerra, entren: la INFERMERA, ELS CIENTÍFICS, Els PERIODISTES i el REPORTER)

CIENTÍFIC: *(Entrant i espantant-se)* Carai, quins caps!

CIENTÍFICA: *(Bocabadada)* Semblen robots!

PERIODISTA-1: *(Entrant juntament amb el REPORTER, carregat amb la seva càmera)* Bon dia.

PERIODISTA-2: *(Espantat)* Òndia! Bon dia.

REPORTER: *(Al·lucinant pel que veuen els seus ulls)* Hola, bon... bon... dia.

CIENTÍFIC: *(Per la CIENTÍFICA)* En primer lloc, els presento la meua companya, la doctora Baduell, que em donarà el seu suport en aquesta visita.

CIENTÍFICA: *(Als caps quadrats)* Encantada.

CIENTÍFIC: *(Pel PERIODISTA 1)* Els presento al senyor Arnau, és periodista i investigador en casos de fenòmens especials.

PERIODISTA 1: *(Als "caps quadrats")* Encantat.

CIENTÍFIC: *(Pel PERIODISTA 2)* També al senyor Guifré, periodista de la revista mèdica: "Malalties atípiques".

PERIODISTA 2: *(Als "caps quadrats")* Molt de gust.

CIENTÍFIC: I per últim, el presento en Lluís, el seu càmera.

REPORTER: *(Saludant)* Hola! Un plaer.

PERIODISTA 1: *(Molt cregut)* Senyores i senyors, treballa per a la revista "Molt important" i farem un reportatge per a aquesta publicació i per la televisió.

MARÇAL i CHAYANNE: *(Contents)* Sortirem per la tele!

ÀVIA: *(Enfadada)* I jo sense la dentadura postissa nova... quina ràbia!

METGE: *(Als CIENTÍFICS)* Doctors, digui'm... Quina pot ser aquesta malaltia tan estranya?

CIENTÍFIC: Començarem fent un cop d'ull a aquests caps tan quadrats. *(A la CIENTÍFICA)* Oi?

CIENTÍFICA: Sí doctor, no podem perdre ni un segon. Hem de posar fil a l'agulla!

(Els CIENTÍFICS comencen a observar els caps dels nens i a fer fotos amb el seu telèfon mòbil)

(El REPORTER comença a gravar imatges. Tots saluden a la càmera)

REPORTER: *(Molest)* Quiets, no riguin, ni saludin... que això és molt seriós!

CIENTÍFICA: *(Observant d'a prop el cap d'ARALE)* I diu que tota la família s'ha aixecat així?

ARALE: Nosaltres també, i això que som amics.

BEYONCÉ: *(Per fer-se veure)* Nosaltres som els veïns de dalt.

VEÏNA: *(Pilota)* Molt bons veïns, per cert. Sempre ens ajudem els uns als altres.

PARE: Tots tenim el cap així, menys nostra filla petita... *(Assenyalant-la)* la Xènia.

(Els dos CIENTÍFICS van al costat de la XÈNIA)

CIENTÍFIC: *(Al costat de la XÈNIA)* Nena, què vas sopar ahir a la nit?

PERIODISTA 1: *(A l'altre costat de la XÈNIA, escrivint a una llibreta petita que porta)* Vas menjar alguna cosa... diferent?

XÈNIA: *(Atabalada)* No, senyor; vaig menjar el mateix que tota la meva família.

(El REPORTER no deixa de gravar amb la seva càmera a la XÈNIA)

REPORTER: Si us plau nena... no miris directament a càmera.

PERIODISTA-2: *(A l'altre costat del PERIODISTA-1 posant-li un micròfon a la XÈNIA, perquè parli)* Has tingut mal de cap aquests últims dies?

METGE: *(Al costat dels CIENTÍFICS)* Sí, això! Has tingut mal de cap, marejos o alguna malaltia estranya?

(Els METGES, la INFERMERA, els PERIODISTES i els CIENTÍFICS s'han col·locat al voltant de la XÈNIA i la miren amb curiositat i tots menys el REPORTER li faran fotos i vídeos, amb el seu telèfon mòbil. El REPORTER ho segueix gravant tot amb la seva càmera)

XÈNIA: No, doctors; jo em trobo bé. *(Per la seva família i veïns)* Són ells els que estan diferents.

CIENTÍFIC: Aquesta nena sembla molt espavilada per a la seva edat.

PERIODISTA-1: *(Mirant a la XÈNIA de dalt a baix)* Vol dir que pot ser una nena... superdotada?

CIENTÍFICA: *(Que no té ni idea)* Hmm, sí, Podria ser.

PERIODISTA-2: *(Mirant a la XÈNIA de dalt a baix)* Què interessant! I semblava una nena... normal.

(El REPORTER grava a la XÈNIA molt de prop)

REPORTER: *(A La XÈNIA)* A veure, nena, ara sí has de mirar a càmera.

(LA INFERMERA es col·loca al costat de la XÈNIA i es farà un “selfie” amb ella)

INFERMERA: *(A LA XÈNIA)* Somriu nena! *(La XÈNIA posa un somriure fals)* Molt bé! La penjaré al meu tik-tok.

MÈTGE: *(Burlant-se de la XÈNIA)* Imaginin-se que diu que ella sap quin és la solució a aquesta malaltia.

CIENTÍFICS: Ximpleries!

PERIODISTA-1: És el primer cas que hem vist.

XÈNIA: *(Enfadada)* Li ho torno a repetir... sé quina és la solució.

CIENTÍFICS: *(Fent callar a la XÈNIA)* Impossible!

(En aquest moment, la MARE mira de reüll la televisió)

MARE: *(Emocionada)* Mireu, família... el nostre anunci!

(Tots, excepte la XÈNIA, canten la cançó d'algun anunci que estigui de moda. Sempre es pot recórrer també a algun èxit musical del moment. Aplaudiment final)

ESCENA 8

(El CIENTÍFIC ha tingut una inspiració i comença a caminar d'un costat a l'altre de l'escenari. Treu de les butxaques uns papers vells i trencats i se'ls mira buscant una solució. Poc després treu el seu telèfon mòbil per buscar informació. En un determinat moment, ensopega i tots s'espanten, però ell fa un gest simpàtic de «aquí no ha passat res», i continua el seu passeig per l'escenari, mentre els altres el segueixen expectants amb la mirada i el REPORTER amb la càmera)

CIENTÍFIC: Eureka! *(Ha trobat la solució)* Ja tinc la solució!

CIENTÍFICA: *(Va al costat del seu company)* Ja ho sabia, que la trobaries, ets el millor! *(Aplaudeix)*

REPORTER: *(Enfoca als CIENTÍFICS, que s'han col·locat junts)* Quan vulguin.

(Tots escolten amb atenció)

CIENTÍFIC: Ja que la cosa és més greu del que sembla, els hauré de portar a un hospital, on els faran un implant de cap d'una altra persona.

METGE: *(Donant-li la mà al CIENTÍFIC)* Molt bona idea!

CIENTÍFICA: *(Aplaudint més fort)* Bravo! Bravo!

METGESSA: *(També li dona la mà al CIENTÍFIC)* Una idea... extraordinària!

PERIODISTES: Una idea, magistral!

REPORTER: Sí, senyor... genial, és genial!

CIENTÍFIC: *(Tots estarrufat)* Gràcies, gràcies...

INFERMERA: Ho penjaré al meu "Twitter"! *(Agafa el seu mòbil i escriu un "tweet")*

MÒNICA: *(Contenta)* Jo també.

CHAYANNE: Jo, al meu canal de youtube.

BEYONCÉ: Jo, al Facebook.

SHAKIRA: I jo als meus followers ... *(Fa que grava un vídeo)*

PARE: *(Que no dona crèdit al que acaba de dir el CIENTÍFIC)* Però... Què ha dit, aquest senyor!?

VEÏNA: *(Espantada)* Això! Què diu aquest home?

VEÍ: *(Ofès)* Jo vull el meu cap.

QUIM, MARI PAU, CHAYANNE, BEYONCÉ i SHAKIRA: I nosaltres, el nostre.

ÀVIA: *(Amenaçant al METGE)* A mi que no em toquin ni un pèl!

(Tots els «CAPS QUADRATS» parlen alhora i protesten)

METGES: Silenci!

(Tothom calla de cop)

CIENTÍFIC: Ho sento, però és l'única solució que se m'acut.

CIENTÍFICA: Serà una operació molt arriscada.

METGE: *(Recolzant als CIENTÍFICS)* És igual, jo estaré al seu costat.

METGESSA: *(Recolzant als CIENTÍFICS)* Jo també.

INFERMERA: *(Es col·loca davant dels CIENTÍFICS i del METGES)* Un somriure, si us plau. *(Es torna a fer un "selfie" i el "penja" a internet)* És per a la meva pàgina web.

METGES, CIENTÍFICS, PERIODISTES i REPORTER: Ah!

TOTS ELS «CAPS QUADRATS»: *(Espantats)* Un moment. Ha d'haver-hi una altra solució.

XÈNIA: *(Cansada que ningú la tingui en compte)* Puc explicar-me en llibertat? *(Tots la miren, estupefactes, però no contesten)* Tinc la solució i vull parlar.

TOTS: *(Cridant a la XÈNIA)* Calla, pesada!

ESCENA 9

(Tots tornen a parlar alhora i a discutir entre ells, la XÈNIA surt d'escena per l'esquerra. De sobte, s'apagarà el llum i l'escenari quedarà completament a les fosques. Tots criden aterrits)

VEÏNA: *(Espantada)* Què ha passat?

VEÍ: *(Fent-se el llest)* Se n'ha anat la llum.

CHAYANNE, BEYONCÉ i SHAKIRA: *(Fent burla al seu pare)* Que intel·ligent, pare!

MARÇAL: *(Espantat)* No tenim cobertura!

ARALE: *(Espantada mirant el seu mòbil)* És veritat! Ni Wi-fi!

MARÇAL, CHAYANNE, SHAKIRA, MÒNICA, ARALE, GISELA, ÀVIA, PARE: *(Criden, espantats)* No!!!!

PERIODISTA-1: *(Posant ordre)* Quiets! Silenci!

(Tothom calla de cop)

PERIODISTA-2: *(Fent-se el setciències)* Això del tall de la llum haurà estat un avís del Més enllà!

TOTS: *(Menys la XÈNIA. Al·lucinant)* Oh!

XÈNIA: *(Entrant en escena)* No, no ha estat cap fenomen estrany. He estat jo; he tallat el corrent general.

REPORTER, PERIODISTES 1 i 2: Però... per què?

(L'escena roman a les fosques. Durant el diàleg de la XÈNIA, els actors/actrius es trauran els caps quadrats, sense fer soroll, i els amagaran darrere del sofà)

XÈNIA: Perquè vull que se m'escolti d'una vegada! L'únic problema que té la meva família, i els meus veïns, és que se'ls ha posat el cap quadrat de tant de veure les pantalles dels seus aparells electrònics.

PERIODISTES i REPORTER: Oh! Quina bona idea!

CIENTÍFICS: Sí, sí... *(Fent-se també els setciències)* Podria ser.

METGE: *(Per no ser menys que els CIENTÍFICS)* Jo estava a punt de dir-ho.

METGESSA: *(Per no ser menys que el seu col·lega)* Jo ho tenia a la punta de la llengua.

XÈNIA: Ara tornaré a donar el corrent i ja veuran com els seus caps tornen al seu estat normal. *(Surt d'escena per l'esquerra)*

ESCENA 10

MARE: Potser sí que té raó la nena.

PARE: La veritat, no hem estat gens justos amb ella.

(Torna la llum i tots tenen el cap normal)

MARI PAU i VEÏNA: *(Mirant a tots)* Tornem a ser nosaltres!

QUIM: *(Tocant-se el cap)* Quin ensurt hem passat!

ÀVIA: *(Mirant al cel)* Miracle! Miracle!

GISELA: *(A l'ÀVIA, alçant la veu)* Àvia, no és un miracle!

JUSTIN: *(També a l'ÀVIA)* Ha estat la Xènia, que ha tornat a donar la llum.

MÒNICA, BEYONCÉ i SHAKIRA: *(Tocant-se el cap. Contentes)* El nostre cap és... rodó!

MARÇAL: *(Protestant)* Vaja, demà haurem d'anar al "col·le".

ARALE, BEYONCÉ, CHAYANNE, MÓNICA I SHAKIRA:
(Protestant) Quin rotllo!

(TOTS riuen de l'expressió de "protesta")

XÈNIA: *(Que ha entrat a l'escena per l'esquerra)* Ara em podreu fer més cas quan parli?

METGE: Sí, Xènia, tenies raó.

METGESSA: Tota la raó.

CIENTÍFIC: *(Va al costat de la XÈNIA)* D'on has tret aquesta inventiva?

XÈNIA: Dels llibres, senyor.

PERIODISTA-1: *(A la XÈNIA)* M'agradaria fer-te una entrevista.

PERIODISTA-2: *(A la XÈNIA)* Xènia, seràs la propera portada de la meua revista.

REPORTER: *(A la XÈNIA)* I a mi, m'agradaria fer-te un reportatge.

VEÍ: *(Pregunta als METGES i als CIENTÍFICS)* I ara, què podem fer perquè no torni a passar?

METGE: *(Està a punt de mirar el seu mòbil, però reacciona i el torna a amagar perquè ja ha trobat la solució)* Molt fàcil! Aixecar el cap.

PARE, MARE, MARI PAU, QUIM, VEÍ, VEÏNA: Aixecar el cap?

METGE: Sí, deixar de mirar els nostres aparells electrònics, que no ens permeten veure que és el que passa al nostre voltant.

CIENTÍFICA: I sobre tot, deixar d'abusar del temps que els dediquem.

METGESSA: Creieu-me que es pot viure sense dependre tant d'ells.

JUSTIN: *(Molt preocupat)* I què podem fer?

CIENTÍFIC: Doncs comunicar-nos de persona a persona i sense fer servir tants aparells intermediari.

ARALE: *(Per primer cop parla directament al seu germà)* Hola Marçal!

MARÇAL: *(Per primer cop parla directament a la seva germana)* Hola Arale!

SHAKIRA: *(Mirant al seu germà)* Hola Chayanne.

CHAYANNE: Hola germaneta.

GISELA: *(Preocupada als metges)* I on podem anar?

INFERMERA: Doncs al cinema...

METGE: ... a passejar...

METGESSA: ... a ballar...

MARI PAU: *(Molt contenta)* M'encanta ballar!

SHAKIRA: I a mi!

BEYONCÉ: A mi me "super-encanta"!

ARALE: Bona idea!

QUIM: *(Als seus fills)* A partir d'avui a taula... el mòbil, prohibit!

ARALE i MARÇAL: *(Avergonyits)* Sí, pare.

MARE: *(Als seus fills)* I això també va per vosaltres.

MÒNICA, GISELA i JUSTIN: Així ho farem.

VEÍ: *(Al seu fills)* I vosaltres...

VEÍNA: *(Mirant al seu espòs i remarcant)* Per a tots!

BEYONCÉ, SHAKIRA i CHAYANNE: Sí pare, sí mare.

ÀVIA: *(A la seva família)* Pobre de vosaltres que jo vegi un mòbil a la taula. *(Aixecant el seu bastó)* "Me'l carrego" *(Riu)*

(TOTS riuen pel gest tan divertit de l'ÀVIA)

XÈNIA: Per què no anem tots al teatre?

MARI PAU: Sí, és una idea genial!

QUIM: Convidem nosaltres.

PARE: *(Complaent)* Doncs nosaltres paguem el sopar.

VEÍ: Ep! Després, nosaltres convidem a gelats!

MARE: Anem-hi tots!

ÀVIA: Jo també?

GISELA: Sí, àvia, vostè també. Vinga, agafi's a mi.

(Tots els personatges, menys la XÈNIA, comencen a sortir lentament d'escena per l'esquerra, comentant l'experiència recentment. La XÈNIA es col·loca al centre de l'escenari i parla als nens del públic)

XÈNIA: I ja sabeu, nois, heu de veure la televisió i fer servir els aparells electrònics que tenim a casa amb moderació i d'una forma responsable. Podeu llegir un bon llibre o parlar amb els vostres pares i explicar-los què heu après a classe... Oi que sí? Adéu, amics; fins sempre.

(Comença a sortir de l'escena, però s'atura un moment i torna a parlar amb el públic)

XÈNIA: Ah! Això també va pels adults. *(Renyant-los d'una forma simpàtica)* Eh?

(Fa un somriure còmplice i entremaliat i surt d'escena per l'esquerra)

NARRADOR/A: Aquí acaba la nostra història. Hem vist a unes famílies d'allò més típica del nostre país. Segur que més d'un de vosaltres s'ha vist reflectit d'una forma teatral, còmica i exagerada en els personatges d'aquesta obra. L'autor, els actors, les actrius i la direcció, esperem que el missatge i la moralitat que comporta us faci recapacitar a tots -adults, joves i també a nens- en el temps que li dediquem als aparells electrònics que cohabituen a les nostres cases i en les nostres vides. Recordeu que no hi ha res millor que mirar-nos a la cara i establir un contacte real que ens farà créixer i ens enriquirà.

Ara, estimat públic, els toca reflexionar.

Fins aviat amics.

TELÓ

Quin cap... tenim!
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1999 Tarragona